

Arrest

nr. 213 547 van 6 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. LYS
Regentschapsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. HUGET, die *loco* advocaat G. LYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. VANDENDRIESSCHE, die *loco* advocaat D. MATRAY & DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 26 april 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:
naam; M(...)

voornaam: R(...)
geboortedatum: (...)
nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 26.04.2018.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken;

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart, PV Zal later door Sociale Inspectie opgesteld worden. Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft zich reeds niet aan de verwijderingsmaatregel gehouden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.01.2016 dat hem betekend werd op 13.01.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene diende meerdere procedures in op basis van artikel 9bis en 9ter. Deze aanvragen werden geweigerd. De beslissingen werden betekend aan betrokkene.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene sedert 2006 precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.) “

1.2 Op 26 april 2018 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht. Hiertegen werd geen beroep ingediend.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van “*droit à être entendu en tant que principe général européen du respect des droits de la défense*” evenals van de artikelen 41, 47 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 6.1 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten

voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 20 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Ze meent ook dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“1. La partie adverse prend l'ordre de quitter le territoire à rencontre de Monsieur R(...) M(...) au motif qu'il demeurerait dans le Royaume sans être porteur d'un visa valable et qu'il y aurait dans son chef un risque de soustraction, de sorte qu'il conviendrait d'appliquer le prescrit de l'article 7, al. 1er, 1°, et 3° de la loi du 15 décembre 1980.

Elle motive également la décision attaquée sur la circonstance que le requérant aurait été trouvé en train de travailler sur le territoire belge sans être en possession d'un permis de travail, et qu'il constituerait dès lors un risque d'atteinte à l'ordre public.

Or force est de constater que, ce faisant, la décision attaquée est insuffisamment et inadéquatement motivée, de sorte qu'elle est entachée d'erreur manifeste d'appréciation.

2. Il convient de constater que la partie adverse délivre à Monsieur M(...) un ordre de quitter le territoire à destination du Maroc.

Or il est établi, aux termes du dossier administratif du requérant, que celui-ci est de nationalité algérienne.

Il a ainsi fourni la preuve de son identité à l'appui de ses différentes demandes d'autorisation au séjour, laquelle établit sa nationalité algérienne.

La décision attaquée est donc porteuse d'erreur manifeste d'appréciation, et viole les dispositions visées au moyen.

3. La partie adverse fonde sa décision principalement a décision attaquée sur base d'une constatation faite supposément par l'inspection sociale de ce que le requérant aurait été trouvé en train de travailler sans permis de séjour.

La partie adverse soutient que cet état de fait serait établi par un PV qui « sera établi plus tard » par ladite inspection.

Ce faisant, il est clair que la décision attaquée méconnaît les critères de la motivation par référence.

L'on ne peut à ce titre que rappeler la jurisprudence constante du Conseil d'Etat, lequel affirme que :

« La motivation par référence à des documents ou avis émis au cours de la procédure d'élaboration de l'acte administratif est admise à condition que ces documents ou avis aient été reproduits dans l'acte ou annexés à la décision pour faire corps avec elle ou qu'ils aient été portés à la connaissance antérieurement ou concomitamment à la décision. Ces documents doivent eux-mêmes être motivés » (Cons. État (13e ch.), 17 juin 2003, Adm. publ. mens., 2003, p. 130).

Ledit Conseil s'est prononcé en ce sens dans de nombreux arrêts (C.E., n°67.541, 22/7/1997 ; C.E., n°88.311, 27/6/2000, C.E., n°91.947, 4/1/2001).

En outre, il a estimé que la motivation « par référence » ne peut être admise quand bien même les pièces seraient consultables par la suite, même avant l'expiration du délai pour agir au Conseil d'Etat (C.E., n°142.474, 23/3/2005).

Or, en l'espèce, l'on ne peut que constater que les documents sur lesquels se fondent la décision attaquée ne sont pas fournis par la partie adverse à l'appui de celle-ci, ni reproduits dans le corps de la décision.

Pis, de l'aveu même de la partie adverse, ils ne sont même pas encore rédigés...

Il est clair donc que le requérant étant dans l'impossibilité de vérifier si les motifs substantiels de ce document sont repris dans le corps de la décision, les conditions de motivation « par référence » ne sont pas satisfaites.

Ses droits de la défense ont à cet égard été méconnus, et il ne lui est pas possible de comprendre les motivations essentielles de la décision attaquée.

Ce faisant, la décision attaquée méconnaît le prescrit des articles 1 à 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, ainsi que le principe général de motivation matérielle de ces actes, visés au moyen.

4. Il convient en effet de rappeler que Votre Conseil a jugé, par un arrêt récent n° 162 974 du 26 février 2016, ce qui suit :

« 4.2. Le Conseil rappelle que l'article 7 de la Loi résulte de la transposition en droit belge de l'article 6.1. de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier (ci-après : la directive 2008/115/CE), lequel porte que « Les États membres prennent une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, sans préjudice des exceptions visées aux paragraphes 2 à 5 ».

Il résulte de ce qui précède que toute décision contenant un ordre de quitter le territoire au sens de la Loi est ipso facto une mise en oeuvre du droit européen. Le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne est donc applicable en l'espèce. Le Conseil relève en outre que la Cour de Justice de l'Union européenne a indiqué, dans un arrêt C- 166/13, rendu le 5 novembre 2014, que « Selon «ne jurisprudence constante de la Cour, le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union dont le droit d'être entendu dans toute procédure fait partie intégrante (arrêts Sopropé, C 349/07, EU:C:2008:746, points 33 et 36; M., C 277/11, EU:C:2012:744, points 81 et 82, ainsi que Kamino International Logistics, C 129/13, EU:C:2014:2041, point 28).

Le droit d'être entendu dans toute procédure est aujourd'hui consacré non seulement par les articles 47 et 48 de la Charte, qui garantissent le respect des droits de la défense ainsi que du droit à un procès équitable dans le cadre de toute procédure juridictionnelle, mais également par l'article 41 de celle-ci, qui assure le droit à une bonne administration. »

Et Votre Conseil d'ajouter, par le même arrêt :

« Le droit d'être entendu garanti à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêt M., EU:C:2012:744, point 87 et jurisprudence citée).

Par conséquent, il découle de l'obligation de prendre, à l'égard des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, une décision de retour, prescrite par l'article 6, paragraphe 1, de cette directive, aux termes d'une procédure équitable et transparente, que les États membres doivent, dans le cadre de l'autonomie procédurale dont ils disposent, d'une part, prévoir explicitement dans leur droit national l'obligation de quitter le territoire en cas de séjour irrégulier et, d'autre part, pourvoir à ce que l'intéressé soit valablement entendu dans le cadre de la procédure relative à sa demande de séjour ou, le cas échéant, sur l'irrégularité de son séjour.

(...)

4.3. En l'espèce, force est de constater, à la lecture du dossier administratif, qu'il n'apparaît nullement que le requérant ait été informé de la prise future de l'ordre de quitter le territoire attaqué, ni qu'il ait pu faire valoir des observations ou qu'il ait été auditionné, quant à sa situation familiale par exemple.

Il résulte de ce qui précède que le requérant n'a pas pu faire valoir les éléments relatifs à sa situation personnelle (...), dont la prise en compte aurait pu amener à ce que « la procédure administrative en cause [aboutisse] à un résultat différent ».

A ce dernier égard, au vu de la teneur de la note d'observations de la partie défenderesse, le Conseil souligne, à titre de précision, qu'il est erroné de soutenir que l'examen d'une éventuelle violation de l'article 8 de la CEDH doit se faire uniquement lors de l'exécution de l'ordre de quitter le territoire (cfr point 2.3.2. du présent arrêt pour plus de détails). »

Et Votre Conseil de conclure :

« Sans se prononcer sur ces éléments, le Conseil ne peut que constater qu'en ne donnant pas au requérant la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, ses observations avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision susceptible d'affecter de manière défavorable les intérêts de ce dernier, la partie défenderesse n'a pas respecté le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne et les articles 47 et 48 de la Charte précitée. »

Ces enseignements s'appliquent mutatis mutandis au cas d'espèce : dès lors que la possibilité n'a pas été offerte à Monsieur R(...) M(...) de faire connaître de manière utile et effective son point de vue quant à l'adoption à son encontre d'une décision de rapatriement, son droit d'être entendu a été violé.

Il aurait en effet pu faire valoir, en étant entendu, la circonstance qu'il est présent sur le territoire belge depuis trois ans, qu'il y est parfaitement intégré, et qu'il y a développé une vie privée « sociale », laquelle est garantie par l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme (voy. C.E.D.H., arrêt Niemietz).

En outre, dès lors qu'il n'y a pas eu d'audition effective préalable, et que le requérant n'a pas été mis en mesure de faire valoir ces arguments, il est clair que la partie adverse n'a pu tenir compte de l'ensemble des éléments de la cause au moment d'adopter sa décision attaquée, de manière telle qu'elle a méconnu les exigences les plus élémentaires de motivation formelle et matérielle visées au moyen.

La décision attaquée est donc prise en méconnaissance du principe général de droit d'être entendu, tel qu'exprimé par les dispositions visées au moyen.

Et emporte, par voie de conséquence, une violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme.

Partant, le moyen est fondé, en chacune de ses branches."

3.2 De Raad merkt vooreerst op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972). De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. In voorliggend geval voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 47 en 48 van het Handvest zonder enige verdere precisering bij de uiteenzetting van haar middel zodat ze nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze artikelen schendt. Omdat het niet aan de Raad toekomt hieruit een middel te distilleren of deze zelf in te vullen, moet ambtshalve vastgesteld worden dat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van de rechten van verdediging, merkt de Raad op dat de rechten van verdediging enkel van toepassing zijn op juridictionele beroepen en in administratiefrechtelijke beroepen op tuchtzaken (cf. RvS 4 maart 2004, nr. 128.733, RvS 27 oktober 2003, nr.124.709, RvS 24 oktober 2003, nr.124.643). Bijgevolg zijn ze niet van toepassing op administratieve beslissingen die werden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 6.1 van de Terugkeerrichtlijn wordt erop gewezen dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving. De Raad wijst erop dat deze Richtlijn in Belgisch recht werd omgezet door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17

februari 2012) en dat de verzoekende partij niet aanvoert, laat staan aantoon, dat voormeld artikel daarbij niet of niet correct omgezet zou zijn. Zodoende kan zij zich niet dienstig beroepen op artikel 6.1 van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 8 van het EVRM waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66) als voor situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (*cf.* RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven en privéleven is een feitenkwestie (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Dit gezins- en/of privéleven moet bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘*fair balance*’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “*fair balance*” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 41 van het Handvest en het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aanvoert, wijst de Raad erop dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41, lid 2, van het Handvest, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 82 en 83).

Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
(...)”

Vooreerst merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van dit artikel duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat de verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen. Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81). In de mate dat het betoog van de verzoekende partij in deze zin kan begrepen worden, wijst de Raad op het volgende.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert ook dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 32; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 86; HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 38).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 35).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, wat binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt, omdat de beslissing het gevolg is van de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* bijgevolg van toepassing.

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* richtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ptn. 35-36).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (HvJ 26 september 2013, C-418/11, *Texdata Software*, pt. 84; HvJ 10 september 2013, *G. en R.*, C-383/13 PPU, pt. 33; HvJ 18 maart 2010, *Alassini e.a.*, C-317/08 t.e.m. C-320/08, pt. 63).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 34).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 37).

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

Er wordt op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure – in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten – een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, moet de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval nagaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 40).

Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de

vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsverplichting wordt erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Waar de verzoekende partij wijst op een manifeste appreciatiefout en de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, merkt de Raad op dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn, zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (cf. RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (cf. RvS 25 februari 2009, nr. 190.792; RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (cf. RvS 23 december 2008, nr. 189.168; RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet erop gewezen worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feiteenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 7, eerste lid, 1° en 3° en artikel 74/14 § 3, 1°, 3° evenals 4° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van haar arrestatie, wat de verzoekende partij in geen geval betwist noch weerlegt. Er wordt verder aangegeven dat betrokkene geen arbeidskaart/beroepskaart bezit en een PV

later door de Sociale Inspectie zal opgesteld worden. De gemachtigde concludeert dat gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Vervolgens wordt inzake de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan gewezen op "4°" waarbij wordt gesteld dat betrokkene duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, dat betrokkene zich reeds niet aan de verwijderingsmaatregel heeft gehouden, dat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.01.2016 dat hem betekend werd op 13.01.2017, dat deze vorige beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en dat het weinig waarschijnlijk is dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat betrokkene meerdere procedures indiende op basis van artikel 9bis en 9ter, dat deze aanvragen werden geweigerd en de beslissingen werden betekend aan betrokkene. Ten slotte merkt de gemachtigde nog op dat uit de loutere omstandigheid dat betrokkene sedert 2006 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting geeft op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM "(Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.)". De Raad stipt hierbij aan dat de verzoekende partij in geen geval concreet ingaat op de motivering inzake de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan zodat de verzoekende partij er geen afbreuk aan kan doen.

De verzoekende partij betoogt dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven met als bestemming Marokko terwijl zij de Algerijnse nationaliteit bezit. De Raad wijst er in de eerste plaats op dat de bestreden beslissing in geen geval een gedwongen verwijdering naar Marokko betreft maar de verzoekende partij louter het bevel wordt gegeven "*het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen*". Hierbij wordt in geen geval Marokko aangegeven als land van bestemming. Waar evenwel bij nationaliteit Marokko wordt vermeld, merkt de Raad op dat, zoals de verwerende partij ook in haar nota met opmerkingen aangeeft, er *in casu* sprake lijkt te zijn van een louter materiële misslag gezien de overige gegevens zoals opgenomen in de bestreden beslissing, zoals onder meer de naam, de geboortedatum en het referentienummer van de verzoekende partij, en de motivering zelf waarbij sprake is van niet in het bezit zijn van een geldig paspoort en geldig visum en arbeidskaart/beroepskaart evenals meerdere procedures op basis van 9bis en 9ter, steun vinden in het administratief dossier. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij inderdaad de Algerijnse nationaliteit heeft, wat niet wordt betwist door de verwerende partij. Deze vergissing, een louter materiële misslag zonder verdere invloed op de rechtspositie van de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan de overige motieven en de wettigheid van de bestreden beslissing. De Raad stipt hierbij aan dat een "beslissing tot verwijdering" zoals gedefinieerd door artikel 1, § 1, 6° van de vreemdelingenwet niet enkel de beslissing is die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt maar ook een "terugkeerverplichting" oplegt. Deze "terugkeer" houdt volgens artikel 1, § 1, 5° van de vreemdelingenwet in dat een derdelander hetzij op vrijwillige basis, hetzij gedwongen "terugkeert" naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf. De terugkeerverplichting geldt dus conform deze wetsbepaling niet ten aanzien van eender welk land. Gelet op het gegeven dat *in casu* niet wordt betwist dat de verzoekende partij de Algerijnse nationaliteit heeft en zij ook geen banden lijkt te hebben met een ander land, noch elders over een verblijfsrecht blijkt te beschikken, toont zij in geen geval aan dat de loutere vergissing inzake haar nationaliteit zou inhouden dat haar een terugkeerverplichting wordt opgelegd naar Marokko.

De verzoekende partij betoogt vervolgens dat de bestreden beslissing hoofdzakelijk steunt op een zogenaamde vaststelling van de sociale inspectie dat zij aan het werk werd getroffen zonder een verblijfsvergunning waarbij wordt gewezen op een proces-verbaal dat "later" opgesteld zal worden. De verzoekende partij meent dat zodoende de voorwaarden van een motivering bij verwijzing miskend worden. Ze voert aan dat de documenten waarop de bestreden beslissing steunt haar niet werden overgemaakt, noch werden weergegeven in de bestreden beslissing, en dat deze zelfs nog niet werden opgesteld. Ze meent zodoende dat zij in de onmogelijkheid is om te verifiëren of de substantiële motieven van dit document zijn hernomen in de bestreden beslissing.

In de mate dat de verzoekende partij met voormeld betoog kritiek uit op het motief inzake artikel 7, alinea 1, 3° en inzake artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet, merkt de Raad in de eerste plaats op dat de bestreden beslissing echter ook gesteund is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en op artikel 74/14, § 3, 1° en 4° van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij gaat echter in geen geval in op de motivering inzake artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en op artikel 74/14, §

3 , 1° en 4° van de vreemdelingenwet zodat zij geen afbreuk kan doen aan de vaststelling van de gemachtigde dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie, dat er een risico op onderduiken bestaat en dat zij duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. De verzoekende partij laat na aan te geven op grond waarvan zij aanneemt dat voormelde motieven niet reeds zouden volstaan om de bestreden beslissing te schragen. De eventuele gegrondheid van het betoog aangaande het overtollig motief inzake artikel 7, 3° , evenals artikel 74/14, § 3, 3° kan de wettigheid van de bestreden beslissing dan ook niet aantasten.

Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat waar de verzoekende partij met voormeld betoog kritiek uit op de motivering aangaande het motief inzake artikel 7, alinea 1, 3° evenals artikel 74/14 § 3, 3° van de vreemdelingenwet inzake de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de verzoekende partij geen arbeidskaart/beroepskaart bezit en dat een PV later zal opgesteld worden door de sociale inspectie, waarbij de gemachtigde heeft geoordeeld dat gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in geen geval betwist dat zij niet in het bezit is van een arbeidskaart/beroepskaart. Zij stelt weliswaar dat de documenten waarop de bestreden beslissing steunt haar niet werden overgemaakt, noch werden weergegeven in de bestreden beslissing en dat deze zelfs nog niet werden opgesteld. Ze meent zodoende dat zij in de onmogelijkheid is om te verifiëren of de substantiële motieven van dit document zijn hernomen in de bestreden beslissing. De verzoekende partij gaat er met haar betoog echter volledig aan voorbij dat de vaststelling dat zij niet in het bezit is van een arbeidskaart/beroepskaart steun vindt in de stukken van het administratief dossier, met name in het administratief verslag van 25 april 2018 waarbij wordt aangegeven dat zij op heterdaad werd betrapt en waarin wordt gewezen op een proces-verbaal met nummer HV.55.LE.003991/2018. In voormeld administratief verslag wordt vermeld dat "*samen met de sociale inspectie een controle*" werd gedaan in een restaurant, waarbij de verzoekende partij werd aangetroffen in de keuken. De verzoekende partij verklaarde hierbij overigens zelf "*soms in het zwart te werken*". Bijgevolg kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden als zou zij niet in de mogelijkheid zijn de substantiële motieven te verifiëren om de loutere reden dat de gemachtigde haar het proces-verbaal an sich niet heeft bezorgd. De Raad merkt overigens ook op dat de politiediensten, die *in casu* bijstand hebben verleend aan de sociale inspectie, aan de gemachtigde geen afschrift van de processen-verbaal mogen overmaken zolang geen eindbeslissing is genomen omwille van het geheim van het opsporingsonderzoek en de gemachtigde slechts in kennis kunnen stellen van een administratief verslag. Een dergelijk administratief verslag bevindt zich in het administratief dossier. De verzoekende partij toont evenmin aan dat zij zelf niet de mogelijkheid had om de sociale inspectie of de arbeidsauditeur te verzoeken kennis te mogen nemen van het proces-verbaal dat werd opgesteld omtrent voormelde feiten. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden als zou de vaststelling van de gemachtigde dat zij geen arbeidskaart/beroepskaart bezit en dat gezien het winstgevend karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden op geen enkel stavingsstuk gebaseerd is of niet verifieerbaar is. De Raad merkt volledigheidshalve nog op dat het gegeven dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat later een pv opgesteld zal worden door de sociale inspectie, de gemachtigde niet verhindert om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Het vermoeden van onschuld belet in geen geval dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een stafrechtelijke veroordeling hebben geleid (*cf.* RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

De verzoekende partij voert verder aan dat zij niet werd gehoord en haar niet de mogelijkheid werd geboden om op een daadwerkelijke en nuttige wijze haar standpunt kenbaar te maken inzake het treffen van de verwijderingsmaatregel. Ze stelt dat indien zij was gehoord zij had kunnen verwijzen naar het feit dat zij sinds drie jaar aanwezig is op het Belgisch grondgebied, perfect geïntegreerd is en een privé- en sociaal leven heeft ontwikkeld dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat de verzoekende partij kort vóór het treffen van de bestreden beslissing werd gehoord, wat blijkt uit het administratief verslag van 25 april 2018 zodat zij toen de gelegenheid heeft gekregen om nuttig voor haar belangen op te komen en haar standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Uit voormeld administratief verslag blijkt overigens dat de verzoekende partij onder meer heeft vermeld dat zij sinds 2006 in België verblijft en meermaals heeft geprobeerd een verblijfsvergunning aan te vragen. Zodoende heeft zij de gelegenheid gehad haar standpunt daadwerkelijk kenbaar te maken over de redenen die de overheid ervan zouden weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen (*cf.* RvS 9 maart 2016, nr. 11.828). De verzoekende partij gaat er met haar betoog bovendien volledig aan voorbij dat in de bestreden beslissing reeds rekening werd

gehouden met haar persoonlijke situatie zoals onder meer de meerdere aanvragen *9bis* en *9ter* en haar privéleven, evenals in dit verband artikel 8 van het EVRM. De schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of van artikel 41 van het Handvest wordt bijgevolg niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij hierbij verwijst naar een arrest van de Raad met nr. 162 974 van 26 februari 2016, merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat zij bovendien nalaat aan te geven op welke manier dit een situatie betreft die vergelijkbaar is met de hare nu *in casu* de verzoekende partij anders dan in de aangehaalde rechtspraak kort voor het treffen van de bestreden beslissing werd gehoord waarbij zij wel degelijk melding heeft gemaakt van het gegeven dat zij sinds 2016 in België verblijft en meermaals heeft geprobeerd een verblijfsvergunning aan te vragen, waarmee in de bestreden beslissing uitdrukkelijk rekening werd gehouden.

De Raad wijst er met betrekking tot artikel 8 van het EVRM op dat, opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending, vooreerst een beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanwezig moet zijn. Dit privé- en/of gezinsleven moet bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een privé- en/of gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, moet minstens het begin van bewijs aanbrengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In casu wordt vastgesteld dat de verzoekende partij zich uitsluitend op een privéleven beroept.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij er aan voorbij lijkt te gaan dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd inzake het privéleven in het kader van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde oordeelt dat uit de loutere omstandigheid dat betrokkene sedert 2006 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, haar geen gerechtigde verwachting geeft op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.) De verzoekende partij gaat echter in geen geval in op deze motivering zodat zij er geen afbreuk aan kan doen en in geen geval aantoonde dat deze motivering kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn. De Raad stipt hierbij aan dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bovendien in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk – waarnaar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen - na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn, niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerdelijke feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen op deugdelijke motieven en geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van

de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of van artikel 41 van het Handvest, van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht en een manifeste appreciatiefout wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU